



Sygn. akt III KK 256/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 25 września 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Przemysław Kalinowski (przewodniczący, sprawozdawca)
SSN Andrzej Ryński
SSN Dorota Rysińska

Protokolant Jolanta Włostowska

w sprawie W.P.

skazanego z art. 288 § 2 kk

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w trybie art. 535 § 5 k.p.k.

w dniu 25 września 2014 r.,

kasacji, wniesionej przez Prokuratora Generalnego na korzyść skazanego
od wyroku nakazowego Sądu Rejonowego w .z dnia 18 lutego 2014 r.,

- 1) uchyla zaskarżony wyrok,**
- 2) na podstawie art. 5 § 1 pkt 4 k.p.s.w. w zw. z art. 45 § 1 k.w.
umarza postępowanie wobec W. P.,**
- 3) kosztami postępowania w sprawie obciąża Skarb Państwa.**

UZASADNIENIE

Prokurator Rejonowy w B. skierował do Sądu Rejonowego w B. wniosek z dnia 15 czerwca 2012 r. o warunkowe umorzenie postępowania przeciwko W. P., któremu zarzucono, że: w dniu 12 kwietnia 2012 r. w B. na ul. K. 56, dokonał uszkodzenia mienia w postaci zamków do drzwi wejściowych do mieszkania w ten sposób, iż rozkręcił dolny zamek, a w górnym odgiął kołnierz osłony, powodując straty w wysokości 50 zł na szkodę J. Ł., przy czym zakwalifikowano to zachowanie jako wypadek mniejszej wagi, tj. czyn z art. 288 § 2 k.k. (k. 22-23).

W opisie zawartym we wniosku prokurator błędnie przytoczył wartość uszkodzonego mienia określając ją kwotą 50 zł, zamiast kwoty 350 zł, jaka widnieje w zarzucie postawionym oskarżonemu (k. 11). Wartość tę skorygował Sąd Rejonowy w B. w wyroku z dnia 26 lipca 2012 r., w którym to orzeczeniu uwzględniono wniosek prokuratora o warunkowe umorzenie postępowania. Wyrokiem tym Sąd Rejonowy w B.:

1. ustalił, że wina i stopień społecznej szkodliwości czynu zarzuconego oskarżonemu W. P. nie są znaczne oraz przyjął, iż wartość szkody wynosiła 350 zł, a w konsekwencji - na podstawie art. 66 § 1 k.k. i art. 67 § 1 k.k. postępowanie karne wobec niego warunkowo umorzył na okres roku próby ;
2. na podstawie art. 67 § 3 k.k. zobowiązał oskarżonego do naprawienia szkody wyrządzonej przestępstwem przez zapłatę kwoty 350 zł na rzecz pokrzywdzonej J. Ł.;
3. na podstawie art. 67 § 3 k.k. i art. 39 pkt 7 k.k. zobowiązał oskarżonego do spełnienia świadczenia pieniężnego na cele społeczne, przez zapłatę kwoty 300 zł na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej;
4. zasądził od oskarżonego kwotę 60 zł tytułem opłaty sądowej i obciążył go dalszymi kosztami w sprawie.

Powyższy wyrok uprawomocnił się w dniu 2 sierpnia 2012 r. (k. 31, 35).

Następnie, postanowieniem z dnia 26 listopada 2013 r., Sąd Rejonowy w B. podjął warunkowo umorzone postępowanie wobec W. P., albowiem wymieniony uchylał się od obowiązku naprawienia szkody oraz uiszczenia świadczenia pieniężnego (k. 52).

Orzekając ponownie w tej sprawie, tym razem wyrokiem nakazowym z dnia 18 lutego 2014 r., Sąd Rejonowy w B.:

1. oskarżonego W. P. uznał za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu, który zakwalifikował jako występki z art. 288 § 2 k.k. i za to na podstawie art. 288 § 2 k.k. w zw. z art. 34 § 1 k.k. i art. 35 § 1 k.k. wymierzył mu karę 6 miesięcy ograniczenia wolności, zobowiązując go w tym czasie do wykonywania nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne, w wymiarze po 20 godzin w stosunku miesięcznym;
2. na podstawie art. 36 § 2 k.k. w zw. z art. 72 § 2 k.k. zobowiązał oskarżonego do naprawienia szkody wyrządzonej przestępstwem, przez zapłatę kwoty 350 złotych na rzecz pokrzywdzonej J. Ł. w terminie 2 miesięcy od uprawomocnienia się wyroku w sprawie;
3. zwolnił oskarżonego od obowiązku uiszczenia opłaty sądowej i dalszych kosztów w sprawie, obciążając nimi Skarb Państwa (k. 58).

Powyższy wyrok został uznany za prawomocny z dniem 21 marca 2014 r. (k. 60, 63).

Obecnie kasację od tego wyroku wniósł Prokurator Generalny, który zarzucił rażące i mające istotny wpływ na treść wyroku naruszenie przepisów prawa karnego materialnego w postaci obrazy art. 4 § 1 kk, polegające na niezastosowaniu przez sąd ustawy nowej wobec skazanego W. P. i wadliwe przyjęcie, że zarzucany mu czyn w postaci wyrządzenia szkody w mieniu wysokości 350 zł stanowi przestępstwo z art. 288 § 2 kk.

W konkluzji nadzwyczajnego środka zaskarżenia Autor kasacji wniósł o uchylenie wyroku Sądu Rejonowego w B. z dnia 18 lutego 2014 r. i umorzenie postępowania na podstawie art. 5 § 1 pkt 4 k.p.s.w. – wobec upływu - przewidzianego w art. 45 § 1 k.w. – okresu przedawnienia karalności czynu przypisanego oskarżonemu

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja Prokuratora Generalnego wniesiona w tej sprawie na korzyść W. P. okazała się w pełni zasadna, a zamieszczony w niej wniosek o uchylenie zaskarżonego wyroku i umorzenie postępowania z uwagi na upływ okresu przedawnienia karalności czynu przypisanego oskarżonemu – zasługiwał na uwzględnienie. Podzielić trzeba pogląd skarżącego, że przedmiotowe orzeczenie wydane zostało z rażącym naruszeniem przepisu

prawa karnego materialnego, wskazanego w zarzucie kasacji.

Rzeczywiście, Sąd Rejonowy uznał W. P. za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu, wadliwie kwalifikując ów czyn jako występki z art. 288 § 2 k.k.

Sąd Rejonowy w B., orzekając w tej sprawie nie dostrzegł, że ustawą z dnia 27 września 2013 r. o zmianie ustawy Kodeks postępowania karnego oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2013 r.; poz. 1247), która w tej części weszła w życie z dniem 9 listopada 2013 r., dokonano nowelizacji art. 124 § 1 k.w. Stosownie do brzmienia przepisu art. 124 § 1 k.w. obowiązującego od tej daty, czyn o znamionach w nim określonych, stanowi przestępstwo jedynie wówczas, gdy wysokość wyrządzonej szkody przekracza kwotę 1/4 minimalnego wynagrodzenia za pracę. Zasadniczej zmianie uległ zatem sam system określania wysokości kwoty należącej do zespołu znamion czynu zabronionego.

W tej sytuacji, dla ustalenia granicy wartości uszkodzonego mienia dzielącej występki i wykroczenie, niezbędne jest sięgnięcie do dyspozycji art. 2 ust. 5 ustawy z dnia 10 października 2002 r. o minimalnym wynagrodzeniu za pracę (Dz. U. Nr 200, poz. 1679, z 2004 r. Nr 240, poz. 2407 oraz z 2005 r. Nr 157, poz. 1314), który to przepis odsyła z kolei do odpowiednich rozporządzeń Rady Ministrów ustalających co roku wysokość minimalnego wynagrodzenia za pracę. Wprawdzie, w dacie czynu zarzucanego skazanemu, a także w dacie wydania wyroku o warunkowym umorzeniu postępowania, granica oddzielająca występki zniszczenia lub uszkodzenia mienia od wykroczenia tego rodzaju, była sprecyzowana w ustawie w formie kwotowej, ale już w momencie podjęcia postępowania w tej sprawie i jej rozstrzygnięcia obowiązywała nowa regulacja. Obligowała ona do ustalenia wysokości aktualnego minimalnego wynagrodzenia i porównania 1/4 tej kwoty z wartością mienia uszkodzonego lub zniszczonego. Zgodnie z rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 11 września 2013 r. (Dz. U. z 2013 r., poz. 1074) w sprawie wysokości minimalnego wynagrodzenia za pracę w 2014 r., zostało ono określone w kwocie 1 680 zł. Zatem, w realiach przedmiotowej sprawy, w chwili orzekania wyrokiem nakazowym przez Sąd Rejonowy w B., wysokość 1/4 minimalnego wynagrodzenia za pracę odpowiadała kwocie 420 zł. Była to więc kwota wyższa niż wartość mienia będącego przedmiotem czynu zarzucanego osk. W. P., wobec

czego czyn nie stanowił już występku.

Sąd Rejonowy, zgodnie z art. 4 § 1 k.k., zobligowany był do uwzględnienia dokonanej zmiany normatywnej i zastosowania ustawy nowej, która jednocześnie była względniejsza dla sprawcy. Stosownie bowiem do przyjętego w niej rozwiązania należało uznać, że czyn skazanego W. P. już w chwili orzekania zaskarżonym wyrokiem, wyczerpywał jedynie znamiona wykroczenia z art. 124 § 1 k.w.

Podkreślić też trzeba, że w niniejszej sprawie, zgodnie z art. 45 § 1 k.w., karalność czynu będącego przedmiotem postępowania, stanowiącego wykroczenie z art. 124 § 1 k.w. w chwili orzekania, ustała w dniu 12 kwietnia 2014 r., co obecnie – w konsekwencji uchylecia zaskarżonego wyroku – spowodowało konieczność umorzenia postępowania przeciwko W. P. na podstawie art. 5 § 1 pkt 4 k.p.s.w.

Mając to wszystko na uwadze Sąd Najwyższy orzekł, jak w wyroku.